

ANNELIES VERBEKE

Dertig dagen

COLIBRI-BIBLIOTHEEK

Zevende druk

De auteur ontving voor het schrijven van dit boek een
werkbeurs van het Vlaams Fonds voor de Letteren

© Annelies Verbeke, 2015

Deze uitgave van World Editions kwam tot stand in
samenwerking met De Geus BV, 2016

Omslagontwerp Multitude

ISBN 978 94 6237 054 8

NUR 301

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt worden door middel van druk, fotokopie of op
welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van World Editions bv, Breda, Nederland.
Telefoon: 076 523 3533. Internet: www.worldeditions.org.

Hij rijdt door het warme, klare weer, door het landschap dat hem vreemd blijft maar waarvan hij aarzelend is gaan houden. Soms mist hij de stad nog, de kleuren, de geluiden, de afleiding. Hier is het anders, niet slechter. De bloesems en het gezoem van de lente zijn overgegaan in een veelbelovende zomer die voor een teveel aan regen op de vlucht sloeg en dan terugkeerde om de nakende herfst te verwarren. De velden zijn nog zompig. Alsof ze niet dof en vlekkerig worden, knikken de boomkruinen vol ingehouden bravoure naar de lucht, onophoudelijk: laat maar komen. Hoppalen torsen dikke bellen, dronken van zichzelf, klaar voor oogst. Eenzaam stof waait op en strandt in plassen. Rotondekunst toont dieptepunten. Hij weet niet zeker of dit alles hem sterkt dan wel bedwelmt.

In een dorp dat door Frankrijk en België wordt gedeeld, ziet hij twee wandelende mannen met petten en manden, met duiven, misschien. Verder veel pony's en een boer, vurige meeuwen omcirkelen zijn blinkende tractor. De andere mensen zijn moeilijk te zien, ze zitten achter gevels, of, net als hij, in auto's, tussen twee gevels in.

Vandaag wordt op hem gewacht in een nette wijk. Deze streek heeft minder huizen dan de andere lapjes waaruit dit kleine land bestaat. Met haar voorkeur voor rode baksteen houdt ze het eenvoudig. Slechts nu en dan een Spaanse haciënda tussen de fermetten, de pagodes uit de Brusselse Rand zag hij hier nog niet. De vaak als smakeloos afgeschreven kakofonie van bouwstijlen heeft hem altijd op een vrolijke manier vertederd: hoe de huizen naast elkaar staan als twaalfjarigen op hun eerste middelbareschooldag, per toeval tot langdurig samenzijn gedwongen en roerloos ontredderd. Het verheugt hem dan ook de twee moderne huizen waarvoor hij de bestelwagen parkeert, uit de eenvormigheid te zien springen.

Hij tilt de bak met sponzen, doeken, rollers en borstels uit de laadruimte en kiest een van de potten verf die hij heeft klaargezet. Pick Nick, uit de Joie de Vivre-collectie, voor de grootste keukenmuur, zijn suggestie, hun goedkeuring.

‘Alphonse!’ hoort hij wanneer hij langs de platte stenen in het korte gras naar de voordeur van een van de huizen wandelt.

Het is de vrouw die hier woont, een mooie vrouw met een zelfzekere stem, die hij heeft ontmoet op de avond dat ze de kleuren kozen. Haar sportkleden zien er nieuw uit, de stoffen tonen geen sporen van inspanning, het zweet parelt enkel op haar slapen, in

een rand langs haar in een staart gebonden haren, ze wuift onwennig. Hij zet de verfpot neer zodat hij haar de hand kan drukken.

‘Je was hier toch nog niet lang?’ vraagt ze. ‘Mijn man is onze dochter naar school gaan brengen en ik dacht dat ik nog wel even kon gaan lopen, maar toen stond een stuk van het parcours onder water en raakte ik de weg kwijt.’

‘Ik ben er net’, zegt hij.

Hij zal hun keuken en woonkamer herschilderen, heeft op drie dagen gerekend, maar vermoedt nu dat het sneller kan: ze hebben zich zorgvuldig voorbereid. De gordijnen en de afdekplaatjes van de stopcontacten zijn al verwijderd. De meubels zijn naar het midden van de kamer geschoven en met lakens bedekt, het lange aanrecht is leeg.

Een zwarte hond rent buiten zinnen op hem af, glijdt uit, beukt met zijn kop tegen een tafelpoot, zet zijn tocht niet minder wervelend verder.

‘Björn!’ roept de vrouw.

‘Dag Björn’, zegt hij. Kwispelend besnuffelt de hond zijn uitgestoken hand, laat dan een wind en draait zich er geschrokken naar om.

De vrouw lacht met hem mee, tot Björn weer in razernij ontsteekt en zij het dier bij de halsband naar de aanpalende kamer sleurt, waar ze hem opsluit. ‘Ik denk dat hij een meervoudige persoonlijkheid heeft!’ schreeuwt ze over het radeloze gehuil achter de deur

heen. ‘En hij mist de kat! Benny! Benny en Björn! Zoals bij ABBA?!’

Het uiterlijk van de hond doet meer denken aan hardrockers uit de late jaren zeventig, vindt Alphonse.

‘Ze waren onafscheidelijk! Als honden en katten samen opgroeien kunnen ze vrienden worden!’

‘Meestal leven katten langer dan honden!’ roept hij terug.

‘Ze is vermoord!’ En omdat Björn zijn treurzang tijdens die woorden net heeft gestaakt, herhaalt ze het met minder volume: ‘Onze kat is vermoord.’

Het is de pointe van een verhaal dat ze hem graag wil vertellen, een lang verhaal dat gloeit achter haar lippen, maar het is nog te vroeg – als ze de auto van haar man hoort, slikt ze het in.

Ook de man is atletisch gebouwd, een zwemmer.

‘Hey, the Fons!’ zegt hij, alsof ze elkaar al jaren kennen. De stem van zijn baas activeert Björn weer. De man steekt beide duimen op.

Hun voornamen is hij vergeten, die moet hij opzoeken straks.

‘Klaar voor het grote werk? Ik wou dat ik je kon helpen, maar er zijn plannen die af moeten.’

Hij is architect, herinnert Alphonse zich, hij werkt thuis.

‘Ik heb hem opgesloten,’ zegt de vrouw als haar man op de deur afstapt waarachter het gehuil en gekrab toenemen.

‘Opgesloten?’ vraagt de man met een kinderlijke stem. ‘Is baasjes dikke vriend opgesloten?’

Heen en weer gesleurd tussen gemengde en stuk voor stuk extreme gevoelens, schuift Björn over de vloer, rillend van onbeslistheid.

De man tilt hem op. ‘Het is een Portugese waterhond’, zegt hij, terwijl het dier zijn tong in de prattende mond probeert te stoppen. ‘Onze dochter is allergisch voor de meeste andere rassen.’ Hij richt zich weer met het stemmetje tot de spartelende hond terwijl hij hem op de grond zet: ‘En wie heeft er ook een Portugese waterhond? Wat zeg ik, twee?’

Voor het antwoord kijkt hij naar Alphonse, zijn handen maken er een sierlijk, gevend gebaar bij dat overgaat in twee wijzende vingers, twee pistolen. ‘Obama!’

‘Maar, enfin’, mompelt de vrouw. Ze geeft Alphonse’ onderarm een snelle, slappe tik, kondigt aan dat ze gaat douchen en haast zich de woonkamer uit.

De man kriebelt over Björns hoofd, knielt voor hem neer, neemt de hond bij de voorpoten, kijkt hem diep in de ronde ogen en pruilt: ‘Baasje bedoelt daar toch niets verkeerd mee.’

‘Ik begin er maar eens aan’, zegt Alphonse.

Els en Dieter heten ze, zo leest hij op de offerte. Els heeft hem een kop koffie aangeboden voor ze vertrok en Dieter is al enkele uren boven aan het werk, in zijn

werkkamer aan de andere kant van het huis. Hij gaat vaak naar het toilet.

In afwezigheid van hun bewoners lichten hun hui-zen Alphonse vaak in over het soort verhaal dat ze hem zullen vertellen. Of ze misleiden hem, dat komt ook voor. Een papiermand met in kleine snippers gescheurde kindertekeningen, schrijntjes, een gat in een gipsplaat, pas geschopt.

Het huis van Els en Dieter geeft weinig prijs. Ze hebben hun spullen netjes opgeborgen in vakkundig ingebouwde kasten en laden, aan de muur hangen foto's van het gezin in de sneeuw, het gezin in zwemkieren op een glijbaan, de reeks loopt thematisch over vier seizoenen.

Eén wand van de woonkamer bestaat uit een grote glazen schuifdeur, die een zicht biedt op de tuin achter het huis. In vergelijking met de orde binnenskamers en het gemillimeterde gras van de voortuin maakt die een verwaarloosde indruk. De ladder tegen de houten afrastering herinnert hem eraan dat hij zijn eigen ladder vergeten is. Hij kan zich met een stoel behelpen, trekt zijn schoenen uit om erop te staan, maar makkelijk werken is het niet.

Björn houdt hem gezelschap. Hij blijft rustig maar houdt elk van zijn bewegingen nauwlettend in de gaten. Lang heeft Alphonse gelooft dat hondengeblaf te herleiden valt tot de boodschappen 'Dat mag niet!' of 'Hey!' en dat ze verder niets te melden hebben.

Björn is niet de eerste hond die hem daaraan doet twifelen. Hij gaapt met Alphonse mee als die zich na het afplakken uitrekt. Toeval, denkt Alphonse, maar daarna gebeurt het nog eens.

Hij vertelt het aan Dieter, als die komt verifiëren of alles goed met hem gaat.

‘Dat betekent dat hij je mag,’ zegt Dieter. ‘Honden zijn heel empathisch. Ik las onlangs nog dat ze niet blaffen om met elkaar te communiceren, het is een taal die ze hebben ontwikkeld om met ons te praten.’

‘Ik dacht dat enkel mensen meegaapten.’

‘Wij kennen weinig mensen die meegapen, hè, vriend?’ jammert Dieter tegen de hond. Een nadere toelichting blijft uit.

‘Ik ben mijn ladder vergeten,’ zegt Alphonse. ‘Ik kan hem thuis ophalen, maar ik zag dat er ook een ladder in de tuin staat.’

‘Kun je hem zelf pakken?’ Dieter maakt zich uit de voeten.

Buiten is het nog warmer geworden. Alphonse doet zijn best niet in de hondendrollen te trappen op zijn tocht door de tuin. Wordt Björn niet uitgelaten? Als hij de ladder weg wil nemen, merkt hij dat er aan de andere kant van de tuinmuur ook een staat, ze zijn met een versleten paars zwembord met elkaar verbonden. M E N L FOREVER staat er met viltstift op geschreven. Het is een gammele constructie, makkelijk

te demonteren. Hij zet het zwembord tegen de tuinmuur en neemt zich voor alles straks steviger met elkaar te verbinden.

Bij het reinigen van de woonkamermuren doet het geluid van de harde borstel Björn inslapen. De ammoniak, waarmee Alphonse de vettere oppervlakken in de keuken onder handen neemt, wekt hem echter weer. Hij niest en druipt met een verontruste blik af naar de gang, zijn nagels tikken op de trap. Alphonse opent de glazen schuifdeur om de geur te verjagen.

Wanneer de baas naar beneden komt om een broodje voor zichzelf te smeren, is de hond er niet bij.

‘Wil je ook wat?’ vraagt Dieter, duidelijk nog met zijn gedachten elders.

Alphonse heeft zijn eigen boterhammen, neemt wel een kop koffie aan.

Dieter kijkt langs hem heen, naar de ladder, dan uit het raam. Hij loopt erheen en sluit de schuifdeur, traag.

‘Mila heeft die ladder daar gezet’, zegt hij. ‘Kinderen.’ Hij glimlacht verontschuldigend, wijst dan op zijn gewoonte om voor zijn computerscherm te eten.

Mila is een jaar of dertien en lijkt op geen van beide ouders. Met een dramatische zwaai gooit ze haar rugzak van haar schouders.

‘Hallo’, zegt ze en dan, van streek: ‘Wat doet mijn ladder hier?’